

Hmotnosť, tvar tela, stavba a postoj

Pri pigmentovaných Nemeckých Obroch vyžaduje štandard normálnu hmotnosť 9 kg, pri bielych 6, 5 kg. Horná hranica hmotnosti nie je stanovená a tak je to aj dobre: Bolo by nezmyselné, ak by štandard určoval hornú hranicu takej rasy, ktorá nesie meno Obor.

Horná hranica je determinovaná len tým, čo dovoľí genetika. A v tomto ohľade ešte nie sú ani zďaleka vyčerpané všetky možnosti. Na chov nie sú veľmi vhodné zvieratá, ktoré majú pod 8 kg. Dobrá zajačica by mala vážiť okolo 9 kg.

Aj problém laloku možno lepšie zvládnuť pri chove väčších a ťažších zvierat. Ako vieme, je sklon laloku dedičný, ale čas a stupeň sformovania je silne ovplyvnený krmivom zvierat.

Aj pre dosiahnuté dĺžky, ktorú pri danom tvare tela stanovuje štandard je lepšie, ak je králik väčší a ťažší. Samozrejme, že nechceme ani dlhé, úzke „uteráky“, aké sa vyskytovali v 20.- tých rokoch, ani krátke, okrúhle „guličky“. aké sa žiaľ dnes ešte na niektorých miestach objavujú, ale zvieratá, ktoré je nie len veľké, dlhé a ťažké, ale zároveň vyhovuje aj tvarom tela vysokým požiadavkám.

Pri Nemeckých Obroch má štandard pre tvar tela takéto kritéria: veľké, predĺžené telo, ale aj široký a silný trup a silnú stavbu kostí. Trup by mal mať pri dobrej šírke aj silnú svalovú hmotu a smerom odzadu dopredu by sa mal len nepatrne zužovať. Zadné labky sú silné, široké a navzájom paralelne postavené. Rovnako široko sú postavené veľmi silné, stredne dlhé a rovné labky. Práve ony dávajú zvieratám dobrý stredne vysoký postoj.

Čo sa týka tvaru tela, ako už bolo naznačené, šlo sa pri Obrovských králikoch v minulých rokoch trochu zlým smerom. Tak aj prehnaná fixácia na guľaté panvové partie viedla k tomu, že boli stále uprednostňované zvieratá s „najokrúhlejšou panvou“. Každý, kto sa zaoberá králikmi vie, že spravidla „najokrúhlejšie“ sú vždy aj „najkratšie“. Tak bola aj pri Obroch tendencia k stále okrúhlejším zvieratám, čo malo za následok, že králiky boli vždy kratšie. Stále silnejšia selekcia ovplyvnila aj silu hlavy: Hlavy, ktoré kvôli skráteniu lebky pôsobia obzvlášť masívne, sa spravidla vyskytujú pri zvieratách so skráteným tvarom tela. Dnes je najvyšším cieľom dosiahnuť opak, a tým zabrániť tomu, aby sa niektorý Obor tvarovo ešte viac priblížil Nemeckému Baranovi.

Vysoko postavené panvové kosti sú zdedenou chybou kostry: zakladajú sa na tom, že tzv. bedrové kosti sú strmo postavené a tak križová kosť prevyšuje boky. Toto by sa nemalo pri Nemeckých Obroch v žiadnom prípade trpieť, takže by tieto zvieratá mali byť postihnuté selekciou. Prirodzene, že môžeme cítiť aj normálne uložené bedrové kosti pri nahmataní panvy, obzvlášť pri predĺžených plemenách králikov, ku ktorým samozrejme patria aj Obri, tak že „úplne okrúhly Obor“ práve z anatomických dôvodov nebude nikdy taký okrúhly ako zodpovedajúci Biely Neuseländer ktorému na základe skrátenia kosti akoby ani nebolo vidieť. A naopak, musíme skonštatovať, že Obor, ktorý už nemá žiadne citelné bedrové kosti, musí byť – z predošlého vychádzajúc – príliš krátky. Tu by malo ako základné pravidlo pre predĺžených Obrov platiť: Bedrové kosti by malo byť síce cítiť, ale skúšajúca ruka by jednako nemala na ne tvrdo naraziť. Ak by sa uskutočnilo niečo vecnejšie pri hodnotení, boli by zvieratá samé od seba znovu dlhšie. Možno by bolo zase zmysluplné merať dĺžku zvierat, ako to bolo v minulosti už bežné.

„Postoj“ nemajú všetky Nemecké Obrovské králiky taký, aký by mali mať podľa štandardu. Pre mňa je nepochopiteľné, ako môžu zvieratá, ktoré sa napriek všetkému vzpierajú postaviť sa, dosiahnuť v tvare tela 19 bodov.

V úzkej súvislosti s postojom je celková kostra zvierat. Kosti, ktoré ju tvoria, majú mať dobrú stabilitu. Ale aj šľachy a väzivá musia byť pevné a stabilné. Dôležitým indikátorom dokonalej kostry je línia chrbta. Táto línia má tvoriť od šije ku krížom súmernú priamku a v panve má prejsť do mierneho zaokrúhlenia. Pritom hrá dôležitú úlohu chrbtica, ktorá vlastne nesie celú hmotnosť zvierat'a. Nerovnosti v línii chrbta, dostatočne známe ako zlom za lopatkami, existujú ešte stále v dôsledku slabosti chrbtice. Hlavnou príčinou toho je samozrejme slabosť alebo preťaženie väzív, ktoré držia pokope plecia – z toho vychádza aj predných labiek do 0. Práve pri malých mláďatách vidno tendenciu k tejto chybe, keď sa im pri pohybe posúvajú lopatky na chrbte.

Posledným bodom, ktorý sa musí spomenúť pri téme tvar tela, ja lalok niektorých zvierat, ktorý sa v posledných rokoch vyskytuje častejšie, a to v súvislosti so "skráténím" Obrov. Tak sú aj tu neprávom favorizované krátke a extrémne okrúhle zvieratá, ktoré majú zosilnený sklon k tvorbe laloku, zatiaľ čo predĺžené, práve typy Obrom majú s tým oveľa menšie problémov. Laloky sa dedia – to vieme všetci – viacerými usmernenými dominantnými génmi. To, ako sa prejavia, je však ovplyvnené prostredím zvierat'a (strava, pohyb), ale aj pohlavím (zajačica). Pre chov to znamená: čo najviac vylúčiť nositeľky lalokov, ale aj samcov, ktorých matky alebo samice z toho istého vrhu sú silnými nositeľkami lalokov. Teda: chovné a výstavné zvieratá nie sú žiadne vykrmené zvieratá, a okrem toho potrebujú veľa pohybu.

Hoci je to číry nezmysel, je to tak zaužívané, že zvieratá s lalokmi sú spravidla najlepšími matkami. Pri tom sa v diele "Od divého k domácemu zvierat'u" zistilo, že pri lalokoch ide o degeneráciu v rámci domestikácie (zdomácnovania zvierat). Divé králiky, ktoré sú tak teraz ako aj predtým najvýkonnejšou rasou, nikdy nemali laloky. Podľa mňa tvrdenie, že zajačice s lalokom sú obzvlášť výkonné, nie je nič, iné len alibi Tých, ktorí pri svojom chove zanedbali nevyhnutnú selekciu.

Pri mojej činnosti člena poroty som mal na stole takmer dvojročnú 9,5- kilovú samicu, ktorá nemala lalok, čo by mali pre vysoké hodnotenie žiadať všetci porotcovia. Tvrdé a spravodlivé hodnotenie prináša Nemeckým Obrom viac ako povrchné hodnotenie, hoci mnoho chovateľov uprednostňuje práve to druhé. Dôležitým znakom pri tvare tela Obrov je aj chvostík. Malo by byť relatívne dlhé, veľké a zarastené.